

de ere blevene brugte. Naar jeg har fulgt den høitærede Conseilspræsidents Optræden i disse Dage, er der faldet mig en Sammenligning ind, nemlig med hvoledes den kongelige Kommissarius ved de raadgivende Provindsstænder stillede sig overfor Stænderforsamlingerne. Disse vare som bestemt raadgivende, og den kongelige Kommissarius kunde, naar han fandt det hensigtsmæssig, passende overfor Forsamlingens Værdighed, lade den vide, at han vilde søge med al Magt at faae det og det sat igjennem: jeg har Midler til at faae det sat igjennem, og jeg vil bruge dem. Jeg har imidlertid læst Alt igjennem, der er kommet frem paa de raadgivende Stænderforsamlinger, men jeg har ikke set, at den kongelige Kommissarius talte i saadanne Toner overfor Stænderforsamlingerne, og de vare dog kun raadgivende; han kunde dog med nogen Ret have bragt et saadant Sprog overfor dem, hvis han havde fundet det passende at bruge det. Her hører man imidlertid den høitærede Conseilspræsident overfor en Del af den lovgivende Magt føre et saadant Sprog: „Han vil med al sin Magt og med Anvendelsen af alle de Midler, som staa til hans Raadighed“, sætte det og det igjennem — og vi erindre, at det ikke er et Nar siden, at vi hørte de samme Udtryk fra ham, medens den store Befolkning ikke har ladet sig bevæge det Mindste af disse stærke Udtryk og af disse i Forgrunden stillede mange Midler, som den høitærede Conseilspræsident vil benytte sig af; det har ikke bragt Befolkningen til at falde til Jøde. Nu høre vi det Samme igen, efter at det har viist sig, at den høitærede Conseilspræsident er aldeles magtesløs til at gjennemføre det, som han med „al sin Magt“ og med „alle de Midler, der staa til hans Raadighed“ vil sætte igjennem. Det maa ikke staa klart for den høitærede Conseilspræsident i slike Diebliske, at han siger Noget, som Alle i hele Landet, baade Ministeriets Venner og dets Fjender, vide ikke betyder Noget; thi den høitærede Minister har ikke noget som helst Middel i sin Haand til at sætte Dette eller Hint igjennem. Man skulde tro, at den høitærede Minister maatte kunne sige sig selv, at hvis det skulde kunne lykkes at vinde en Overenskomst mellem Regjeringen og Flertallet i dette Thing, saa vilde det i hvert Fald aldrig kunne lykkes ved Hjælp af et saadant Sprog. Der maatte føres et ganske andet Sprog overfor Folkethinget end dette, og jeg tror ikke at feile, naar jeg siger, at netop dette Sprog vil mere end noget Andet vise Alle, hvor himmelvid en Kløft der er mellem Ministeriet og dette Thing, og jeg beklager, at den høitærede Minister kan glemme sig selv overfor dette Thing saaledes, at han bruger Udtryk, som Enhver, der overhovedet lader sig berøre deraf, ikke kan Andet end smile ved. Den høitærede Minister sagde nyelig, at Oppositionen maatte vide, at den i de sidste 5 Aar havde begaaet overordentlig store

Misgreb og gjort sig skyldig i overordentlig store Feil. Ja, det er jo altid Tilfældet, hvor to Partier staa skarpt og alvorligt overfor hinanden, at det ene skyder Skylden over paa det andet, og for saa vidt kan man forstaa, at den høitærede Minister mener, at det er ved Oppositionens Feil, at denne Tilstand er kommen tilstede; det vilde være underligt, om den høitærede Minister ved at gjennemgaa de sidste 5 Aars Historie ikke skulde komme til at maatte sige sig selv, at de Medlemmer, som under tidligere Ministerier have kunnet forhandle og komme til Enighed med Ministeriet og ogsaa med det andet Thing, saa at forskjellige Reformere ere blevene gjennemførte, maatte de sidste 5 Aars Ministerier have kunnet stille sig til paa en saadan Maade, at der kunde være kommet det samme Resultat frem som tidligere. Det kunde jo kun fremkomme derved, at det Ministerium, der kom til Roret i 1870, stillede sig paa en ganske anden Maade end tidligere Regjeringer overfor en større Deling af Folkethingets Medlemmer. Fra Forsatningsforandringen i 1866 og indtil 1870 havde vi jo et Ministerium, sammen med hvilket vi fik forskjellige gode Reformere gjennemførte. Men hvorfor gif dette Ministerium i 1870 ikke frem paa samme Maade? Vi havde sandelig ikke det Mindste mere mod dette Ministerium end mod de foregaaende; vi havde lige saa megen personlig Jølelse for dette Ministerium som for dets Forgængere, saa det kunde ikke være personlige Hensyn, men derimod den Optræden, Ministeriet fandt det rigtigt at vise mod Folkethinget, som berørkede, at den Stemning og Stilling fremkom, som vi have set fremkomme. Jeg kan ikke indrømme, at denne Tilstand skulde skyldes store, grove Feil fra Oppositionens Side. Det kunde ikke falde mig ind at paastaa, at ikke Oppositionen, ganske saaledes som Ministerier og Ministerielle, har kunnet gjøre Feil, thi vi leve jo i en menneskelig Verden, hvor Alt er underkastet Ufuldkommenheden, og formasteligt vilde det derfor være af mig at sige, at Oppositionen ikke har begaaet Feil; men jeg protesterer imod, at man kaster Skylden for store Feil over paa Oppositionen og siger: Hos os ligger ikke Feilen. Det er en Indsigelse, jeg maa gjøre overfor den høitærede Conseilspræsident; thi der er med Ministeriet af 1870 stet en Forandring, hvori jeg søger Grundaarsagen til den nuværende Stilling. De følgende Ministerier have troet at maatte følge det samme System. Dette bestod deri, at to Dele af de politiske Sider her i Landet: Umbeds-partiet, som man kalder det, eller de National-liberale, og paa den anden Side Godseierne sluttede sig sammen og dannede et Koalitionsministerium, som mente, at, naar to saa store Magter havde forenet sig, saa vilde de kunne byde deres Modstandere Spidsen. Derved kom vi ind paa den nuværende Krigstilstand; thi medens vi tidligere havde en Fornemmelse af, at vi vel kunde